

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ПАДЕНИЕТО НА ХОТЕЛ
„ДЮМОР“**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

юли 1977 г.

— С какво се занимавате? — попита жената.

— С това-онова — отвърна Магнус.

— Да не сте в модата? Приличате на човек, който се занимава с мода.

— Не. Аз съм модата.

Това беше малко пресилена забележка, но като че ли се хареса на съседката му в самолета. Всъщност забележката беше нещо като тест. На жената явно всичко ѝ допаднаше — облегалката на предната седалка, маникюрът ѝ, чашата ѝ, косата ѝ, косите на другите, торбичката за повръщане...

Самолетът беше във въздуха едва от час, но събеседничката на Магнус успя да посети тоалетната цели четири пъти. Винаги се връщаше след секунди, като трескаво търкаше носа си и видимо потръпваше. Сега се беше облегнала на него, бухналата ѝ руса коса влизаше в чашата му с шампанско, а шията ѝ ухаеше на „О дьо Герлен“. На носа ѝ още имаше лека следа от бял прах.

Магнус можеше да осъществи това пътуване за секунди, като мине през портал, но в летенето имаше нещо приятно. То беше очарователно, интимно и бавно. Срещаш се с хора. А Магнус обичаше да се среща с хора.

— Ами дрехите ти? — попита тя. — Какви са?

Магнус погледна към широкия костюм от черен винил и червено каре с разкъсана тениска отдолу. Той беше в унисон с лондонската пънк мода, която още не бе навлязла съвсем в Ню Йорк.

— Аз правя пиар — каза жената, явно забравила за въпроса си. — За дискотеки и клубове. Най-добрите клубове. Чакай. Чакай.

Тя зарови в огромната си чанта, но спря за миг, когато намери цигарите. Пъхна една между устните си, запали я и продължи да рови, докато накрая не откри малък визитник от коруба на костенурка. Отвори го и извади картичка, на която пишеше: ЕЛЕКТРИКА.

— Иди там — рече тя и потупа по визитката с дългия си червен нокът. — Иди. Тъкмо отваря. Ще е смазващо. Мноооооого по-добро от „Студио 54“. Извини ме за секунда. Искаш ли?

Тя му показва малко мускалче на дланта си.

— Не, благодаря.

След това жената пак стана тромаво от мястото си, като чантата ѝ цапардоса Магнус по лицето, и се отправи към тоалетната.

Мунданите отново се бяха запалили по наркотиците. Те редовно минаваха през тази фаза. Сега беше кокаин. Не беше виждал толкова много от тази гадост от началото на века, когато го слагаха във всичко — в тоник, в отвари и дори в кока-колата. Магнус очакваше да се откажат напълно от него, но ето че кокаинът се беше завърнал с пълна сила.

Той не се интересуваше от наркотици. Виж, от добро вино със сигурност, но не посягаше към отвари, прахчета и лекарства. Няма как да се друсаш и да правиш магии. Освен това хората, които се друсаха, бяха отегчителни. Безнадеждно, изтощително отегчителни. От дрогата ставаха или твърде мудни, или твърде разпуснати и говореха единствено за нея. А след това се отказваха — страховит процес — или умираха. Нямаше средно положение.

Като всички мундански увлечения и това щеше да отmine. Да се надяваме скоро. Той затвори очи и реши да поспи по пътя над Атлантика. Лондон вече беше зад гърба му. Беше време да се прибира у дома.

Когато излезе от летище „Кенеди“, веднага си спомни защо най-безцеремонно бе напуснал Ню Йорк преди две лета. Ню Йорк беше прекалено влажен и горещ през лятото. Температурата достигаше невероятни висоти, а миризмата на реактивно гориво и изгорели газове се смесваше с вонята на блатните изпарения, които се стелеха над тази част от града. А той знаеше, че ще стане и още по-зле.

Въздъхна и се нареди на опашката за такси.

Колата беше удобна колкото метална кутия, напечена от слънцето, а потният шофьор даде своя принос към ароматите във въздуха.

— Накъде, старче? — попита той и огледа дрехите на Магнус.

— Ъгъла на „Кристофър“ и Шесто Авеню.

Шофьорът изсумтя, щракна апарата и се включи в движението. Димът от пурата му струеше право към лицето на Магнус, затова той вдигна пръст и го пренасочи към прозореца.

Пътят от летище „Кенеди“ към Манхатън беше много странен — виеше се през семейни предградия, пусти участъци и обширни гробища. Това беше стара традиция. Мъртвите да са извън града, но не

твърде далеч. Лондон, откъдето идваше, беше опасан от стари гробища. Преди няколко месеца пък бе посетил Помпей, където имаше цял булевард на мъртвите. Той също бе заобиколен от гробници и водеше право към крепостните стени на града. Отвъд кварталите и гробищата на Ню Йорк, на края на оживената магистрала блещукаше далечният Манхатън, в чиито кули тъкмо се включваха светлините. От смъртта към живота.

Не възнамеряваше да отсъства толкова дълго. Тръгна на едно уж кратко пътуване до Монте Карло, но после... е, така става с тези неща. Седмица в Монте Карло се превръща в две на Ривиерата, които пък преливат в месец в Париж и два месеца в Тоскана, а накрая се оказваш на кораб за Гърция, след което пак в Париж за сезона и после за малко в Рим и Лондон...

Понякога се случва да минат две години. Случва се.

— Откъде си? — попита шофьорът и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Ами оттук. Предимно.

— Значи, си тукашен? Ама си пътувал? Май че си пътувал.

— За малко.

— Чули за онези убийства?

— Не съм чел вестници известно време — рече Магнус.

— Някакъв лунатик. Нарича се Сина на Сам^[1], но му викат и „44-калибровия убиец“. Представи си, ходи да стреля по двойките в парковете. Откачено копеле. Адски откачено. Полицията не може да го хване. Нищо не правят. Извратеняк. Тоя град е пълен с тях. Не трябваше да се връщаш.

Нюйоркските таксиметрови шофьори — винаги ведри и слънчеви.

Магнус слезе на ъгъла на Шесто авеню и „Кристофър“, в сърцето на Уест Вилидж. Дори привечер жегата беше задушаваща, но мракът като че ли насърчаваше празничната атмосфера в квартала. Преди да замине, Вилидж беше интересно място. Явно в негово отсъствие беше достигнало ново ниво на празничност. Костюмирани мъже вървяха по

улицата. Външните маси на кафенетата бяха претъпкани. Цареше веселие, което веднага го привлече.

Апартаментът му се намиреше на третия етаж на една от тухлените сгради без асансьор по улицата. Той влезе и пъргаво заизкачва стълбите, изпълнен с въодушевление, което обаче се изпари, щом стигна до площадката на третия етаж. Първо усети силна, гадна миризма откъм своята врата — на нещо гнило, примесено с воня на скункс и други субстанции, които нямаше желание да определя. Не беше оставил апартамента си вонящ. Остави го ухаещ на чист под, цветя и благовония. Пъхна ключа в бравата, но когато се опита да отвори, вратата заяде. Наложил се силно да я бутне и веднага разбра причината — от другата страна имаше кашони с празни бутилки от вино. И колкото и да беше странно, телевизорът работеше. Четирима вампири се бяха излегнали на канапето му и гледаха тъпо някаква анимация.

Веднага разбра, че са вампири. Бледата безцветна кожа, отпуснатата поза. Освен това не си бяха направили труда да избършат кръвта от устните си. По лицата и на четиримата имаше засъхнали петна. На грамофона се въртеше плоча. Игличката беше стигнала до края и сега циклеше на последната ивица с тихо и неодобрително съскане.

Само един от вампирите се извърна да го погледне.

— Кой си ти? — попита тя.

— Магнус Бейн. Живея тук.

— О...

Тя пак се втренчи в телевизора.

Преди две години, преди да замине, Магнус беше оставил апартамента си на грижите на домоуправителката — госпожа Милиган. Всеки месец ѝ изпращаше пари за сметките и почистването. Е, явно беше платила сметките, щом още имаше електричество, но не беше изчистила и надали бе поканила лично четиримата вампири да се нанесат тук и да съсипят жилището. Накъдето и да погледнеш, виждаше разруха.

Един от кухненските столове беше счупен и лежеше на парчета по пода. Другите бяха отрупани със списания и вестници. Пепелниците преливаха от фасове, имаха и импровизирани събрата, а покрай тях се стелеха следи от пепел. Видя дори пълни с фасове

чини. Завесите в дневната бяха разкъсани и висяха накриво. Всъщност всичко висеше накриво, а някои вещи дори липсваха. Магнус притежаваше много прекрасни произведения на изкуството, събирани през годините. Огледа се за любимия си севърски порцелан, който държеше на масата в хола. Естествено, нямаше го. Нямаше я и самата маса.

— Не искам да ставам груб — рече той, като нещастно се взираше в купчината вонящ боклук в ъгъла на един от най-хубавите му персийски килими, — но може ли да попитам защо сте в дома ми?

Това му спечели помътнен поглед.

— Живеем тук — рече накрая момичето.

Явно беше най-енергичната от всички, защото успя да си завърти главата.

— Не — каза Магнус. — Нали току-що ви обясних, че аз живея тук.

— Теб те нямаше. Затова ние живяхме тук.

— Е, върнах се. Така че ще се наложи да си потърсите друго място.

Никакъв отговор.

— Нека се изразя по-ясно — каза той, застава пред телевизора и между пръстите му запука синя светлина. — Щом сте тук, сигурно знаете кой съм. Сигурно знаете и на какво съм способен. Вероятно искате да призова някой да ви помогне да се изнесете? Или пък да отворя портал и да ви изпратя в другия край на Бронкс? Охайо? Монголия? Къде желаете да ви хвърля?

Вампирите на канапето помълчаха още минута-две, след това успяха да се спогледат. Чу се сумтене, второ сумтене, накрая се смъкнаха от канапето с изключителни трудности.

— Не се тревожете за багажа — рече Магнус. — Ще ви го изпратя. В „Дюмон“, нали?

Вампирите отдавна си бяха присвоили стария хотел „Дюмон“. Това беше обичайният адрес на всички вампири в Ню Йорк.

Магнус се вгледа внимателно в тях. Рядко беше виждал такива вампири. Изглеждаха... болни? Та нали вампирите не се разболяваха. Огладняваха, но не боледуваха. А тези бяха яли. Доказателствата за това личаха по лицата им. Освен това леко трепереха.

Но като имаше предвид състоянието на апартамента, не беше склонен да се тревожи за здравето им.

— Хайде — рече единият и всички се затътриха до площадката, а после поеха надолу по стълбите.

Магнус затръшна вратата след тях и с леко махване на ръката премести един старинен умивалник с мраморен плот, за да я препречи. Той поне беше твърде тежък, за да се счупи или помръдне, но преливаше от мръсни дрехи, които май бяха покрити с нещо, което той инстинктивно отказа да разгледа.

Миризмата беше ужасна. Първо с нея трябваше да се оправи. Във въздуха изпука синя светлина и след миг вонята бе заменена от лек аромат на нощен жасмин. Магнус свали плочата от грамофона. Вампирите бяха натрупали плочите му на купчина, той я прегледа и избра новия албум на „Флийтууд Мак“, който всички въртяха. Харесваше ги. В музиката им се долавяше нещо магическо. Пак направи жест с ръка и апартаментът бавно започна да влиза в ред. После, в знак на благодарност, изпрати разнообразните отвратителни купчини в хотел „Дюмон“. Нали все пак обеща да им изпрати багажа.

Въпреки магията, която приложи върху климатика на прозореца, въпреки почистването и всичко сторено досега, апартаментът още изглеждаше лепкав, мръсен и неприятен. Магнус спа зле. Отказа се от съня към шест сутринта и стана да си намери кафе и закуска. Още беше по лондонското време.

На улицата доста хора явно тъкмо се прибираха след дълга нощ. Някаква жена куцукаше само с една обувка. Трима души, целите в бляскави дрехи и пот и с поклащаща се боа от пера, излязоха от спряло на ъгъла такси. Магнус се настани в закусвалнята отсреща. Само тя работеше и беше изненадващо пълна. И тук повечето хора като че приключваха нощта, а не започваха новия ден, и нагъваха палачинки, които да попият алкохола в стомасите им.

Магнус си купи вестник от касата. Таксиметровият шофьор не го беше излъгал — новините в Ню Йорк бяха лоши. Преди да замине, това беше един размирен град, а ето че го заварваше в упадък. Градът наистина тънеше в разруха. Половината сгради в Бронкс бяха изгорели. Контейнерите за боклук по улиците преливаха, защото нямаше пари за събирането му. Измами, убийства, обири... и да, някой

си се беше обявил за Сина на Сам и за пратеник на Сатаната, вършееше из града с пистолет и стреляше по случайни хора.

— Знаех си, че си ти — чу се глас. — Магнус! Къде беше, човече?

Един млад мъж се настани срещу него в сепарето. Беше с джинси и кожен елек без риза, а на врата му висеше златно кръстче. Магнус се усмихна и сгъна вестника.

— Грег!

Грегъри Дженсън беше изключително красив млад върколак с дълга до раменете руса коса. Магнус не си падаше особено по руси коси, но тази на Грег му харесваше. Всъщност преди време беше хлътнал по него, но бързо му мина, когато се запозна с жената на Грег — Консуела. Върколашката любов беше много страдна и не беше мъдро да се месиш.

— Да ти кажа — Грег измъкна пепелника изпод джубокса на масата и запали цигара, — нещата тук се пообъркаха. Ама много се пообъркаха.

— Как точно?

— Вампирите, човече. — Грег дръпна дълбоко от цигарата. — Нещо им става.

— Открих няколко в апартаментата ми снощи, когато се прибрах — каза Магнус. — Не ми се сториха наред. Освен че бяха отворителни, изглеждаха и болни.

— Те са болни. Хранят се като луди. Но става по-зле, човече. По-зле. Да ти кажа... — Наведе се и понижи глас: — Ловците на сенки ще ни видят сметката на всички, ако вампирите не се укротят. Точно сега не съм сигурен, че нефилимите са наясно какво става, броят на убийствата в този град е толкова висок, че сигурно не могат да разберат. Но скоро ще се усетят.

Магнус се облегна назад.

— Камила обикновено държи нещата под контрол.

Грег сви рамене.

— Знам само, че в началото вампирите просто се мотаеха из всички клубове и дискотеки. Те си падат по тези неща. Но после започнаха постоянно да нападат хора. В заведенията, по улиците. От полицията смятат, че тези нападения са някакви странни обири, затова

засега не го разгласяват. Но когато ловците на сенки разберат, ще погнат и нас. Ще са много доволни, че имат повод. Някакво извинение.

— Съглашението забранява...

— Стига с това Съглашение. Казвам ти, не след дълго ще зарежат Съглашението, а вампирите са се развилнели така, че всичко може да се случи. Нещата много се объркаха, човече.

Пред Магнус се появи чиния с палачинки и двамата прекъснаха разговора си за миг. Грег смачка недопушената цигара и рече:

— Трябва да вървя. Обикалях да проверя дали някой е нападнал и те видях през прозореца. Искях да кажа „здрости“. Радвам се, че се върна.

Магнус остави пет долара на масата и избута чинията с палачинките.

— Идвам с теб. Искам лично да се уверя.

За часа, който Магнус прекара в закусвалнята, жегата беше успяла да се завърне и засилваше вонята на натрупания боклук, който преливаше от металните контейнери (направо го сваряваха и засилваха миризмата) и от найлонови чували по тротоарите. Дори по самата улица бяха пръснати отпадъци. Магнус настъпваше опаковки от хамбургери, консервени кутии и вестници.

— Обикаляме основно в два района — каза Грег и запали друга цигара. — Тук и в западната централна част. Проверяваме улица по улица. Аз действам западно от тук. Покрай реката има много клубове, в Месарския квартал.

— Малко е топличко.

— Истински пъкъл е, човече. Може пък да са откачили от жегата. Отразява се на всички.

Грег си свали елека. Е, имаше и по-лоши неща от това, да вървиш с красив, гол до кръста мъж в лятна утрин. Все пак часът беше повече от приличен, хората излизаха навън. Гей двойки вървяха хванати за ръце съвсем открито, посред бял ден. Това беше ново. Градът може и да се разпаднаше, но изглежда, се бе случило поне едно хубаво нещо.

— Линкълн говори ли с Камила? — попита Магнус.

Макс Линкълн беше водачът на върколаците. Всички го наричаха по фамилия, защото подходеше на високата му кльощава фигура и брадатото лице — и защото, като по-известния Линкълн, и той беше невероятно спокоен и решителен лидер.

— Те вече не си говорят — отвърна Грег. — Камила идва тук за клубовете и толкова. Знаеш я каква е.

Магнус знаеше много добре. Камила бе доста дръпната, особено с непознати. Излъчваше царственост. Е, в личния си живот тя беше съвсем различен... звяр.

— Ами Рафаел Сантяго? — попита Магнус.

— Той изчезна.

— Изчезнал ли?

— Говори се, че е отпратен. Една фея ми каза. Твърдят, че дочули някакви вампири в Централ Парк. Явно Рафаел е научил какво става и е поговорил с Камила. Е, сега го няма.

Изглежда, не беше минало добре.

Тръгнаха през Вилидж, покрай магазини и кафенета, нагоре към Месарския квартал, с неговите павирани улички и празни складове, много от които бяха превърнати в клубове. Сутрин тук беше пусто — само остатъци от приключилите партита и ленивата река под тях, но дори тя изглеждаше потисната от жегата. Провериха навсякъде — в алеите, до контейнерите за боклук, погледнаха и под микробусите и камионите.

— Нищо — каза Грег, когато огледаха и разровиха и последната купчина боклук в последната уличка. — Предполагам, че нощта е минала спокойно. Време е да докладвам. Стана късно.

Не отиваха далече, но жегата се засилваше все повече. Грег не можеше да плати за такси и отказа Магнус да го направи, затова магьосникът нещастно пробяга с него пътя до Канал Стрийт. Бърлогата на върколаците беше скрита зад фасадата на закусвалня за храна за вкъщи в Китайския квартал. Една жена върколак стоеше зад щанда под менюто с много снимки на китайски ястия. Тя се втрени в Магнус, но щом Грег ѝ кимна, ги пусна да минат през мънистената завеса в задното помещение.

Там обаче нямаше кухня, а врата, която водеше към много по-голяма сграда — стария полицейски участък на Втори район. (Килиите влизаха в употреба при пълнолуние.) Магнус последва Грег по слабо

осветения коридор към главното помещение на полицейското управление, където вече гъмжеше от народ. Глутницата се беше събрала и Линкълн стоеше в центъра на стаята, слушаше докладите и кимаше мрачно. Когато видя Магнус, вдигна ръка за поздрав.

— Добре — рече Линкълн. — Изглежда, всички са тук. Имаме и гост. Много от вас познават Магнус Бейн. Той е магьосник и както виждате, е приятел на глутницата.

Явно всички бяха съгласни, защото закимаха и се чува приветствия. Магнус се облегна на един шкаф в дъното, за да наблюдава срещата.

— Грег — каза Линкълн, — ти дойде последен. Има ли нещо?

— Не. Моят участък е чист.

— Добре. Но за нещастие, се е случил инцидент. Елиът, ще обясниш ли?

Един върколак пристъпи напред.

— Открихме тяло в центъра на града, близо до „Льо Жарден“. Определено е вампирско нападение, защото имаше ясни белези по шията. Прерязахме гърлото, за да ги скрием.

В залата се надигна всеобщ стон.

— Поне вестниците няма да пишат за „вампир убиец“ — каза Линкълн. — Обаче по всичко личи, че нещата се влошават и вече имаме нов труп.

Магнус чу още приглушени коментари за вампирите и дори няколко, изречени на висок глас. Всички съдържаха неприлични думи.

— Добре. — Линкълн вдигна ръце и стаята притихна. — Магнус, какво мислиш за всичко това?

— Не зная — каза той. — Току-що се връщам.

— Виждал ли си някога подобно нещо? Такива масови и безразборни нападения?

Всички глави се обърнаха към него и той се облегна по-стабилно на шкафа. Не беше особено готов да изнася презентация за методите на вампирите толкова рано сутринта.

— Да, ставал съм свидетел на лошо поведение — отвърна Магнус. — Но много зависи. Бил съм на места, където няма полиция и ловци на сенки, затова понякога положението излиза извън контрол. Но подобно нещо не съм виждал никъде, не и в развит регион. И най-вече не и близо до Институт.

— Трябва да вземем мерки — извика някой.

Още гласове се надигнаха и закънтяха из залата.

— Да поговорим отвън — каза Линкълн на Магнус.

Той кимна към вратата и върколаците се разделиха, за да отворят път на Магнус. С Линкълн си купиха по едно препечено кафе от деликатесния магазин на ъгъла и се настаниха на стълбите пред студио за акупунктура.

— Става им нещо — каза Линкълн. — Каквото и да е, поразява ги бързо и силно. А щом наоколо вилнеят болни вампири... накрая ще трябва да се задействаме, Магнус. Не можем да позволим това да продължава. Не можем да допуснем още убийства и да рискуваме ловците на сенки да нахлуят тук. Не ни трябва отново подобни проблеми. Това ще свърши зло за нас.

Магнус се взираше в една пукнатина на долното стъпало.

— Свърза ли се с претор лупус? — попита той.

— Разбира се. Не можем да определим кой точно го върши, но не ми изглежда като работа на един разбеснял се вампир. Атаките са твърде много и на различни места. Имаме късмет, че всички жертви са били пияни или друсани и не са могли да обяснят какво се е случило с тях. Дори някой да спомене вампир, полицията ще реши, че просто е дрогиран, но накрая ще плъзнат слухове. Пресата ще разбере, новината ще стигне до ловците на сенки и ситуацията бързо ще ескалира.

Линкълн беше прав. Ако продължаваше така, върколаците щяха да са в правото си да вземат някакви мерки, а тогава щеше да се лее кръв.

— Ти познаваш Камила. Можеш да поговориш с нея — каза Линкълн.

— Аз познавах Камила. Вероятно сега ти я познаваш по-добре от мен.

— Не знам как да говоря с нея. С нея се общува много трудно. Ако можех, вече щях да съм го направил, а и нашите отношения не са точно каквито вие сте имали навремето.

— Между нас не се получи — каза Магнус. — Не сме разговаряли от няколко десетилетия.

— Но всички знаят, че сте били...

— Това беше много отдавна. Преди сто години, Линкълн.

— За вас двамата сто години са нищо, нали?

— И какво искаш да ѝ кажа? Как да ида при нея след толкова време и да заявя: „Спрете да нападате хора. Освен това как я караш от началото на века?“.

— Ако нещо не е наред, може би ще им помогнеш. А ако просто са решили да се угояват, тогава нека разберат, че ние сме готови да действаме. Ако си загрижен за нея, а аз мисля, че си, тя заслужава да бъде предупредена. Ще е добре за всички.

Линкълн сложи ръка на рамото му.

— Моля те. Може би все още можем да оправим нещата. Защото, ако продължава така, всички ще пострадаме.

Магнус имаше много бивши. Те бяха пръснати из цялата история. Повечето вече бяха само спомен, отдавна мъртви, а други бяха старци. Ета, една от последните му любови, сега живееше в старчески дом и дори не можеше да го познае. Ставаше му все по-мъчително да я посещава.

Камила Белкор беше различна. Тя се появи в живота му царствено, под светлината на газените лампи. Случи се в Лондон и тогава светът беше друг. Техният романс протече в мъгла, в карета, подскачащи по павирани улици, по тапицирани с лилава коприна канапета. Бяха се обичали в ерата на механичните създания, преди мунданските войни. Тогава като че ли разполагаха с много време, което да запълват и да прахосват. И те го бяха запълнили. И го прахосаха.

Разделиха се зле. Когато обичаш някого толкова силно и виждаш, че той не те обича по същия начин, не е възможно да се разделиш с него иначе.

Камила беше пристигнала в Ню Йорк в края на двайсетте години на двайсети век, точно по време на Големия крах, когато всичко се срива. Тя много си падаше по драмата и надушваше местата, където назрява криза и има нужда от водачество. За нула време успя да се превърне в лидер на вампирите. Имаше апартамент в прочутата сграда „Елдорадо“ в Горен Уест Сайд. Магнус знаеше къде е, тя също знаеше къде живее той, но и двамата не направиха опит за контакт. Е, бяха се срещали по чиста случайност в различни клубове и на събития през годините, но се поздравяваха само с рязко кимване. Връзката им беше приключила. Беше като оголена жица, която не бива да бъде докосвана.

Представляваше единственото изкушение в живота му, от което знаеше, че трябва да се откаже.

И все пак ето го тук — само двацет и четири часа след завръщането си в Ню Йорк той влизаше в „Елдорадо“. Това беше една от великолепните нюйоркски сгради в стил артдеко, намираще се от западната страна на Централ Парк и гледаше към езерото. Славеше се с двете си идентични четвъртити кули, които стърчаха като рога в небето. В „Елдорадо“ живееха „старите пари“, знаменитости и изобщо заможните. Униформеният портиер беше обучен да не обръща внимание на облеклото и външността на посетителите, стига те да имаха вид, че идват в сградата по някаква основателна причина. За случая обаче Магнус реши да се откаже от новия си стил. Тук не беше място за пънк, изкуствена кожа или мрежести тениски. Тази нощ облече черен костюм „Халстън“ с широки сатенени ревери и с него мина теста, като дори получи кимване и лека усмивка. Камила живееше на двацет и осмия етаж в северната кула и безшумният асансьор с дъбова ламперия и месингов обков се понесе към един от най-скъпите имоти в Манхатън.

Етажите на кулите бяха много малки и интимни. На някои от тях живееха само по един-двама души. В този случай бяха двама. Камила беше в 28 С. Магнус чуваше музиката, която се лееше откъм вратата. Миришеше силно на цигарен дим и се долавяше парфюмът на последния гост, който бе минал по коридора. Въпреки че вътре явно се случваше нещо, вратата се отвори цели три минути, след като той почука.

Изненада се, че веднага я позна. Тя беше лице от далечното минало. По онова време имаше къса черна коса и носеше рокля от мъниста. Тогава беше млада и макар че все още си оставаше такава (вампирите не стареят особено), изглеждаше изхабена. Косата ѝ беше изрусена и оформена на дълги тежки букли. Носеше прилепнала златиста рокля до коленете, а от устните ѝ висеше цигара.

— Я виж ти, любимият на всички магьосник! Не съм те виждала, откакто въртеше онзи локал. Мина доста време.

— Така е — отвърна Магнус. — Дейзи?

— Доли. — Тя отвори широко вратата. — Вижете всички кой е тук!

Стаята беше пълна с вампири, които бяха облечени изключително стилно. Трябваше да им го признае. Мъжете бяха с бели костюми, много модерни този сезон, а жените носеха фантастични дискорокли, предимно в бяло или златисто. Смесницата от аромати на лак за коса, цигарен дим, благовоние, одеколони и парфюми направо го остави без дъх.

Но ако оставим силните миризми настрана, в самия въздух се усещаше необяснимо напрежение. Магнус не беше непознат за вампирите и въпреки това те бяха някак наежени, споглеждаха се. Размърдаха се неспокойно. Очакваха нещо.

Никой не го покани да влезе.

— Камила тук ли е? — най-сетне попита той.

Доли опря бедро на вратата.

— Какво те води насам, Магнус?

— Тъкмо се върнах от дълга ваканция и реших да се отбия.

— Нима?

Някой в дъното намали грамофона и вече музиката едва се чуваше.

— Някой да иде да каже на Камила — рече Доли, без да се обръща, и остана на мястото си, блокирайки вратата със слабото си тяло. Дори я побутна още, за да намали отвора, и продължи да се усмихва на Магнус по леко притеснителен начин.

— Само минутка — рече тя.

В дъното някой тръгна към коридора.

— Какво е това? — попита Доли и измъкна нещо от джоба на Магнус. — „Електрика“? Не съм чувала за този клуб.

— Нов е. Казват, че бил по-добър от „Студио 54“. Не съм ходил там, така че не знам. Просто ми ги връчиха.

Магнус беше напъхал пропуските в джоба си, преди да излезе от дома си. Все пак беше положил специални усилия за облеклото си и ако тази глупост завършеше толкова зле, колкото предполагаше, щеше да е добре след това да иде някъде.

Доли разпери пропуските като ветрило и ги размаха леко пред лицето си.

— Вземи ги — рече той.

Беше ясно, че тя вече ги е взела и няма намерение да ги връща, затова му се стори любезно да ѝ ги подари официално.

Вампирът се върна по коридора и поговори с останалите на канапето и в стаята. След това друг вампир се приближи до вратата, а Доли отстъпи и я притвори още повече. Магнус дочу шепот и след миг тя се отвори широко пред него.

— Тази нощ имаш късмет — каза Доли. — Насам.

Белият килим, който покриваше целия под, бе така рошав и дебел, че тя се олюляваше на високите си токчета, стъпвайки по него. Той обаче беше осеян с всякакви петна — разлети напитки, пепел и локвички, вероятно от кръв. Белите канапета и столовете бяха в подобно състояние. Огромните растения, палмите и папратите в саксиите клюмаха изсъхнали, а няколко картини по стените висяха накриво. Тук цареше същият безпорядък, който бе заварил и в собствения си апартамент.

Още по-притеснително беше мълчанието на всички вампири в стаята, които го наблюдаваха, докато вървеше след Доли към коридора. Неколцина човеци се бяха изпружили на едно канапе — без съмнение роби, замаяни и отпуснати, с увиснали ченета и грозни синини и рани по шиите и ръцете. На стъклената масичка пред тях имаше фин слой бял прах и няколко ножчета за бръснене. В стаята се чуваха единствено тихата музика и ниският тътен на гръмотевица отвън.

— Насам — каза Доли и го хвана за ръкава.

Подът на мрачния коридор беше осеян с дрехи и обувки, а откъм трите стаи по него долитаха приглушени звуци. Доли тръгна към двойната врата в дъното, почука веднъж и я отвори.

— Влизай — рече тя, като все още се хилеше налудничаво.

В рязък контраст с белотата на дневната, тази стая явно беше тъмната страна на апартамента. Килимът беше индиговочерен като нощно море. На стените имаше сребристи тапети, лампионите бяха покрити със златни и сребърни шалове и наметки, а всички маси бяха огледални и отразяваха стаята до безкрайност. В центъра ѝ се издигаше черно лакирано легло с черни чаршафи и тежка златна кувертюра. Върху нея лежеше Камила, облечена с копринено кимоно в прасковен цвят.

И тогава стоте години като че ли се стопиха и за миг Магнус изгуби дар слово. Сякаш отново беше в Лондон, а целият дваисети век се сви на топка и се изтъркаля встрани.

Ала настоящето се завърна с гръм и трясък, когато Камила започна трмаво да лази към него и да удря с длани по сатенените чаршафи.

— Магнус! Магнус! Магнус! Ела тук! Ела! Седни!

Дългата ѝ платиненоруса коса висеше разрошена. Камила потупа края на леглото. Не беше очаквал подобна покана. Това не беше Камила, която помнеше, дори Камила, която бе срещал през последните години.

Когато понечи да прекрачи нещо, което взе за купчина дрехи, Магнус забеляза, че на пода по очи лежи човек. Наведе се и внимателно посегна към заплетената черна коса, за да го обърне по гръб. Оказа се жена и още беше топла, а на шията ѝ се усещаше слаб пулс.

— Това е Сара — каза Камила, като се тръшна на леглото и подаде глава от ръба му, за да погледне.

— Хранила си се от нея — отбеляза Магнус. — Тя доброволен донор ли е?

— О, харесва ѝ. Е, Магнус... Изглеждаш невероятно, между другото. Това „Халстън“ ли е? Тъкмо щяхме да излизаме. И ти идваш с нас.

Тя се плъзна от леглото и се запрепъва към огромния дрешник. Магнус чу как закачалките задраха по релсата. Отново огледа жената на пода и видя, че има дупки по цялата шия. Тя немощно му се усмихна и отметна черната си коса, за да я ухапе.

— Аз не съм вампир — каза той и положи внимателно главата ѝ на пода. — А ти трябва да се махнеш от тук. Искаш ли да ти помогна?

Момичето издаде нещо средно между смях и стон.

— Коя от тези? — попита Камила, докато се препъваше обратно.

Държеше две абсолютно еднакви черни вечерни рокли.

— Това момиче е зле — каза Магнус. — Камила, пила си твърде много кръв от нея. Трябва да иде в болница.

— Нищо ѝ няма. Остави я. Помогни ми да избира рокля.

Всичко в този разговор беше сбъркано. Не по този начин трябваше да протече новата им среща. Тя трябваше да е сдържана, осеяна с паузи и многозначителност. А Камила се държеше така, все едно се бяха разделили вчера. Все едно той беше някой от глупавите ѝ приятелчета. Това му беше достатъчно, за да мине към същността.

— Дойдох, защото има проблем, Камила. Твоите вампири убиват хора и зарязват телата им по улиците. Пият прекалено много кръв.

— О, Магнус — поклати глава Камила. — Може да съм им водач, но не ги контролирам. Трябва да им давам някаква свобода.

— И тя включва убийствата на мундани и захвърлянето на телата им в пресечките?

Камила вече не го слушаше. Беше метнала роклите на леглото и ровеше из купчина обици. Междувременно Сара се опитваше да допълзи до нея. Без да я поглежда, Камила сложи едно покрито с бял прах огледалце на пода, Сара се хвърли към него и започна да смърка.

И тогава Магнус разбра.

Знаеше се, че човешките наркотици нямат голям ефект върху долноземците, но никой не знаеше какво се случва, когато те попаднат в кръвоносната система на хората и след това бъдат погълнати с човешката кръв.

Да, така всичко добиваше смисъл. Безпорядъкът. Странното поведение. Трескавото хранене по клубовете. Фактът, че всички изглеждаха болни и много променени. Беше го виждал неведнъж при мунданите.

Камила го гледаше непоколебимо.

— Излез с нас тази нощ, Магнус — измърка тя. — Ти знаеш как да си прекараш добре. А аз съм жена, която осигурява добро прекарване. Ела с нас.

— Камила, трябва да престанеш. Трябва да разбереш колко опасно е това.

— То няма да ме убие, Магнус. Почти невъзможно е. А и ти не знаеш колко е хубаво.

— Наркотикът не може да те убие, но други могат. Наясно си, че ако продължаваш така, има хора, които няма да ти позволят да убиваш мундани. Някой ще реагира.

— Нека се опитат — каза тя. — Мога да се справя с десетима ловци на сенки неведнъж, когато съм взела от това.

— Може да не...

Камила се хвърли на пода, преди да е довършил, и зарови лице в шията на Сара. Момичето потръпна, застана и притихна неподвижно. Магнус чу отвратителното смучене и преглъщане. Камила вдигна

глава. Цялата ѝ уста беше омазана с кръв, която се стичаше по брадичката ѝ.

— Идваш или не? — попита тя. — Много бих искала да те заведа в „Студио 54“. Никога не си изкарвал такава нощ навън.

Магнус едва се заставяше да я гледа такава.

— Нека ти помогна. За няколко часа, за няколко дни — мога да те изчистя от това.

Камила прокара опакото на дланта си през устните и размаза кръвта по бузата си.

— Ако няма да идваш, стой далече от нас. Смятай го за любезно предупреждение. Доли!

Доли вече беше на прага и заяви на Магнус:

— Мисля, че приключи тук.

Той видя как Камила отново впива зъби в Сара.

— Да. Мисля, че приключих.

Навън валеше порой и портиерът държа чадър над главата му, докато извика такси. Несъответствието между приличието долу и видяното горе беше...

Но не искаше да мисли за това. Качи се в таксито, каза адреса на шофьора и затвори очи. Дъждът барабанеше по колата и сякаш се забиваше право в мозъка му.

Магнус не се изненада, че Линкълн го чакаше седнал на стълбите пред вратата му. Вяло му помахаше да влезе.

— Е? — попита Линкълн.

— Положението е зле — отвърна Магнус, докато сваляше мокрото си сако. — Заради дрогата е. Хранят се с кръвта на хора, които приемат наркотици. Явно те засилват нуждата им от кръв и намаляват самоконтрола.

— Прав си — каза Линкълн. — Зле е. Помислих си, че може да има нещо общо с наркотици, но смятах, че те не могат да се пристрастят.

Магнус наля по чаша вино, двамата седнаха и известно време слушаха дъжда.

— Можеш ли да ѝ помогнеш? — попита Линкълн.

— Ако тя ми позволи. Но не можеш да излекуваш пристрастен, който сам не иска да се излекува.

— Така е. Виждал съм го при нашите. Нали разбираш, че не можем... да допуснем това да продължава.

— Знам, че не можете.

Линкълн допи виното и внимателно остави чашата.

— Съжалявам, Магнус. Наистина. Ако се случи отново, ще трябва да се намесим.

Магнус кимна. Линкълн леко стисна рамото му и си тръгна.

През следващите няколко дни Магнус си стоя у дома. Времето беше ужасно, преминаваше от жегата към буря. Той се опитваше да забрави сцената в апартамента на Камила, а най-добрият начин за това бе да се заеме с нещо. През последните две години много бе изостанал с работата и трябваше да се обади на неколцина клиенти. Трябваше да разучава заклинания, да прави преводи, да чете книги. Трябваше отново да декорира апартамента. А имаше и нови ресторанти, нови барове, нови хора...

Спреше ли поне за миг, виждаше пак клечащата на килима Камила, отпуснатото момиче в ръцете ѝ, огледалото с кокаина, омазаното с кръв лице на Камила. Бъркотията. Вонята. Ужаса. Празните погледи.

Когато изгубиш някого заради наркотиците — а той бе изгубил мнозина — губиш нещо много ценно. Гледаш ги как пропадат. Чакаш да ударят дъното. Кошмарно очакване. Нищо не можеше да направи. Не беше негов проблем. Не се съмняваше, че Линкълн и върколаците му ще се погрижат за всичко, и колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

Но това го държеше буден нощем. То и гръмотевиците.

Да спиш сам, беше ад, затова реши да не спи сам.

И стана.

Беше нощта на тринайсети юли — щастлив тринайсети. Гръмотевиците тътнеха невероятно силно, по-силно от климатика, по-силно дори от радиото. Магнус тъкмо привършваше един превод и мислеше да излезе на вечеря, когато светлината примигна. Радиото притихна и спря. Всичко засия ярко, щом електричеството се втурна по жиците. А после...

Изгасна. Климатикът, лампите, радиото, всичко. Магнус махна леко с ръка и запали свещта на писалището си. Прекъсването на тока не беше нещо необичайно, но не мина много време, преди да осъзнае, че всичко е някак притихнало и отвън е много тъмно. Чу викове. Отиде до прозореца и го отвори.

Всичко беше потънало в мрак. Уличните лампи. Всяка сграда. Светеха само фаровете на колите. Той взе свещта и внимателно слезе по стълбите до улицата, където се присъедини към развълнуваните хора. Вече не валеше — само гръмотевиците ехтяха в далечината.

Ню Йорк... беше изключен. Нищо не светеше. Нямаше дори хоризонт. Нямаше го сиянието на Емпайър Стейт Билдинг. Беше съвсем, съвсем тъмно. И от прозорец на прозорец, от улица на улица, от кола на кола се понесоха две думи...

— Спряха тока.

Веселбата започна почти веднага. Отприщи я магазинът за сладолед на ъгъла — там продаваха фунийките за центове, а после започнаха да раздават сладолед на всеки минувач с купа или чаша. Баровете връчваха коктейли в книжни чашки. Всички се изливаха на улицата. Хората вадеха радиоприемници с батерии на первазите и настана истинска какофония от музика и новини. Електричеството прекъснало заради мълния. Цял Ню Йорк беше без ток. Щяха да минат часове — може би дни — преди да възстановят захранването.

Магнус се качи в апартамента си, взе бутилка шампанско от хладилника и се върна на предните стълби да я изпие, като я сподели с неколцина минувачи. Беше твърде горещо да стои вътре, а навън бе твърде интересно, за да го пропусне. Хората вече танцуваха по тротоарите и той се присъедини за малко към тях и прие мартини от един хубавец с красива усмивка.

След това се чу съскане. Хората се събраха до едно радио, по което предаваха новини. Магнус и новият му приятел, който се казваше Дейвид, също отидоха при тях.

... пожари в петте предградия. Докладвано е за повече от сто пожара през последния час. Постъпиха много сигнали за грабежи, имало е и стрелба. Молим — ако сте навън тази нощ, бъдете крайно предпазливи. Полицията е мобилизирала всичките си служители, но те не са достатъчно...

Друго радио на няколко метра от там предаваше подобни новини по различна радиостанция:

... стотици магазини са разбити. Има сигнали за пълни погроми в някои райони. На гражданите се препоръчва да останат по домовете си. Ако не можете да се приберете, потърсете някъде убежище...

В настъпилата тишина Магнус дочу сирените в далечината. Вилидж беше малка общност, затова празнуваше, но явно в останалата част на града не беше така.

— Магнус!

Той се обърна и видя Грег да си проправя път през хората. Върколакът го издърпа встрани от тълпата към едно по-спокойно местенце между две коли.

— Знаех си, че си ти — рече Грег. — Случи се. Те напълно са се побъркали. Когато токът спря... вампирите направо са откачили в онзи клуб. Не мога да ти го опиша. Намира се на една пресечка на Десето Авеню. Няма никакви таксите. Трябва да тичаш.

Сега, когато му се наложи да отиде някъде, Магнус осъзна пълната лудост на тъмните улици. Нямаше светофари и хората се опитваха сами да насочват движението. Колите или бяха спрели, или се движеха твърде бързо. Нямаше човек, който да не е излязъл навън — Вилидж се изливаше от всяка сграда и навсякъде бе претъпкано. Магнус и Грег се провираха през множеството, покрай колите и се препъваха в тъмното.

Тълпата се разреди малко, когато наближиха реката. Клубът се намираще в един от старите месарски складове. Тухлената индустриална фасада беше боядисана в сребристо, а над старата врата се кипреха надписът „ЕЛЕКТРИКА“ и една неонова мълния. Двама върколаци стояха на входа с фенерчета в ръце. Встрани Линкълн беше потънал в разговор с Консуела, която бе втора след него в йерархията. Когато видяха Магнус, Консуела се отдалечи към един чакащ микробус, а Линкълн тръгна към него.

— От това се страхувахме — каза той. — Прекалено много се забавихме.

Върколаците на входа се разделиха и Линкълн отвори вратите. Клубът тънеше в пълен мрак, ако не се броят лъчите на фенерчетата на върколаците. Носеше се силна миризма на смесен алкохол и нещо неприятно и остро.

Магнус вдигна ръце и неоновите светлини в помещението зажужаха и грейнаха. Лампите на тавана — безмилостно флуоресцентни — също се включиха с пукане. Дискотечната топка се съживи и бавно започна да се върти, запращайки хиляди цветни отражения из залата. Отдолу дансингът от големи пластмасови квадрати също засия.

А това направи гледката още по-ужасяваща.

На пода лежаха четири тела — три жени и един мъж. Всички изглеждаха така, сякаш се бяха опитали да избягат към някой от изходите. Кожата им беше посивяла и осеяна със зеленикаволилави петна и десетина белега, зловещо осветени от червените, жълтите и сините светлини над тях. Имаше съвсем малко кръв, само по някоя локвичка тук-там, а не колкото би трябвало да бъде.

Магнус забеляза, че една от мъртвите жени е с дълга руса коса, която му се стори позната. Да, беше я видял в самолета, тя му даде пропуските...

Той бързо се извърна.

— Всички са източени — каза Линкълн. — Клубът не бил отворил. Още преди да спре електричеството, имали проблем с озвучителната система, затова тук били само служителите. Онези двамата там...

Той посочи издигнатия подиум на дисководещия, където се намираще пултът с грамофонните плочи и тонколониите. Още няколко върколаци бяха влезли и оглеждаха трупове.

— Двама зад бара — продължи Линкълн. — Един се скрил в банята, но вратата е разбита. И тези четиримата. Общо деветима.

Магнус седна на един от близките столове и отпусна за миг глава в ръцете си, за да се съвземе. Колкото и дълго да си живял, никога не свикваш с ужасните гледки. Линкълн му даде време да се окопоти.

— Аз съм виновен. Когато отидох при Камила, една от тях взе пропуски за това място от джоба ми.

Линкълн издърпа стол и се настани до него.

— Това не означава, че ти си виновен. Аз те помолих да говориш с Камила. Ако тя е дошла тук заради теб... вината не е наша, Магнус. Но както виждаш, не може да продължава така.

— Какво мислиш да правиш?

— Тази нощ има пожари из целия град. Ще се възползваме от тази възможност. Ще запалим клуба. Мисля, че за семействата на жертвите ще е по-леко, ако си мислят, че са изгорели в огъня, отколкото това...

Той посочи към ужасната сцена зад тях.

— Прав си — каза Магнус. — Никой не бива да вижда хората, които обича, в подобно състояние.

— Така е. И полицията не бива да ги вижда. Това ще хвърли целия град в паника, а ловците на сенки ще са принудени да се намесят. Ще покрием случилото се и ще се оправим сами.

— Ами вампирите?

— Мислим да ги хванем, да ги заключим тук и после да палим. Получихме разрешение от претор лупус. Целият клан ще се смята за заразен, но ще се опитаме да действваме разумно. Все пак първо трябва да заловим именно Камила.

Магнус издиша бавно.

— Магнус, какво друго да сторим? Тя е техният водач. Трябва да сложим край на това.

— Дай ми един час — рече Магнус. — Само един час. Ако успея да ги прибера от улиците за един час...

— Една група вече тръгна към апартамента ѝ. Друга ще иде в хотел „Дюмон“.

— Кога тръгнаха?

— Преди около половин час.

— Тогава и аз отивам — рече Магнус. — Трябва да се опитам да направя нещо.

— Магнус, ако застанеш на пътя им, глутницата ще те отстрани. Разбираш го, нали?

Той кимна.

— И аз ще дойда, когато приключим тук — каза Линкълн. — Ще ида в „Дюмон“. Накрая всички ще идат там.

Трябваше му портал. Като се имаше предвид ситуацията по улиците, съществуваше вероятност върколаците да не са стигнали до апартамента на Камила — ако тя изобщо беше там. Трябваше да се добере до нея, но още преди да започне да изписва руните, чу глас в мрака.

— Ти си тук.

Магнус се извърна рязко и махна с ръка, за да освети алеята.

Камила вървеше с олюляване към него. Бе облечена в дълга черна рокля — или просто рокля, която изглеждаше черна заради обилното количество кръв по нея. Беше влажна и тежка и лепнеше по краката ѝ.

— Магнус...

Гласът ѝ беше пресипнал, а лицето, ръцете и сребристорусата коса бяха омазани с кръв. Камила опря ръка на стената и продължи към него с тежки, непохватни стъпки.

Магнус бавно се приближи и в този миг тя се отказа от усилието да стои права и политна напред. Той я прихвана, преди да е паднала на паважа.

— Знаех си, че ще дойдеш.

— Какво си направила, Камила?

— Търсих те... Доли каза, че си... че си тук.

Магнус внимателно я положи на земята.

— Камила... знаеш ли какво стана? Знаеш ли какво си направила?

От миризмата, която се носеше от нея, му се догади и той рязко си пое дъх през носа. Камила подбели очи и той я разтърси.

— Трябва да ме изслушаш. Опитай да останеш будна. Трябва да призовеш всички.

— Не знам къде са... Те са навсякъде. Толкова е тъмно. Това е нашата нощ, Магнус. За моите деца. За нас.

— Сигурно имаш гробищна пръст — рече Магнус.

Получи немошно кимване.

— Добре. Ще я вземем. Ще ги призовеш чрез нея. Къде е пръстта?

— В криптата.

— А къде е криптата?

— Грийнууд... Гробището. Бруклин...

Магнус се изправи и започна да изписва руните. Когато приключи и порталът започна да се отваря, той вдигна Камила от земята и силно я прегърна.

— Мисли за криптата. Виж я ясно в ума си. Криптата.

Предвид състоянието ѝ, това беше много рисковано, но Магнус я притисна още по-близо и усети как кръвта от роклята ѝ се просмуква в ризата му... Премина.

Видя дървета. Дървета и слаба лунна светлина, която струеше от облачното нощно небе. Никакви хора, нито гласове. Само шумът на далечния трафик и стотици щръкнали от земята бели плочи.

Намираха се пред странен на вид мавзолей, чиято предна част наподобяваше миниатюрен храм с колони. Беше построен в непосредствена близост до склона на нисък хълм.

Магнус погледна надолу и видя, че Камила е намерила сили да го обгърне със слабите си ръце. Трепереше лекичко.

— Камила?

Тя килна глава напред. Плачеше. Камила никога не плачеше и въпреки обстоятелствата, Магнус се трогна. Още искаше да я утеши и да отдели миг, за да ѝ обясни, че всичко ще бъде наред. Но каза само:

— Имаш ли ключ?

Тя поклати глава. И без това не беше очаквал да има. Той докосна ключалката на широките метални врати, затвори очи и се концентрира, докато изпод пръстите му не се чу леко изщракване.

Бетонната гробница беше едва два и половина квадратни метра. От пода до тавана по стените се нижеха дървени лавици, изпълнени с малки стъклени мускалчета с пръст. Те леко се различаваха едно от друго — някои бяха от дебело зелено стъкло, а други от жълто духано стъкло с мехурчета. Имаше и по-тънки бутилки, няколко изключително малки и една-две съвсем миниатюрни. Най-старите бяха с коркови тапи, други — със стъклени запушалки, а най-новите имаха капачки с винт. За изминалото време говореха и дебелият слой прах и мръсотия, както и паяжините, които се протягаха между стъклените. Някои бутилки в дъното дори не можеха да бъдат отместени от лавиците заради лепкавата, наслоила се мръсотията. Това беше историята на вампиризма в Ню Йорк, която вероятно щеше да заинтересува мнозина и може би си струваше да се проучи...

Магнус протегна ръце, от тях лумна мощна синя светлина и всички стъкленници се пръснаха едновременно сред облак от пръст и стъкълца.

— Къде ще отидат? — попита той Камила.

— В „Дюмон“.

— Разбира се... Останалите също. И ние отиваме там, а ти ще правиш каквото ти кажа. Трябва да оправим нещата, Камила. Трябва да опиташ. Разбираш ли?

Тя кимна.

Този път Магнус контролираше портала и двамата се озоваха на Сто и шестнайсета улица наред нещо като метеж. Виждаха се пожари. Писъци и шум от строшено стъкло отекваха от единия до другия край на улицата. Никой не обърна внимание на внезапната им поява от нищото. Беше твърде тъмно и цареше невероятна суматоха. Жегата в тази част на града бе още по-силна и Магнус усети как цялото му тяло подгизва от пот.

Пред хотел „Дюмон“ бяха паркирани два микробуса и там вече се събираше тълпа от върколаци с бейзболни бухалки и вериги. Но само това се виждаше — без съмнение, носеха и контейнери със светена вода. Наоколо вече имаше достатъчно пожари.

Магнус издърпа Камила зад един паркиран кадилак с разбити стъкла, посегна вътре и отвори вратата.

— Влизай и се наведи. Теб търсят. Ще ида да поговоря с тях.

Докато той заобикаляше колата, Камила намери сили да пропълзи по осеяната със счупено стъкло предна седалка и се изсипа от вратата на шофьора. Магнус се опита да я набути обратно, но тя го отблъсна.

— Махни се от пътя ми, Магнус. Те искат мен.

— Ще те убият, Камила.

Но върколиците вече я бяха видели и прекосиха улицата с готови за бой бухалки. Камила вдигна ръка. Неколцина вампири тъкмо пристигаха пред хотела, други бяха вече пребити и лежаха неподвижно на тротоара, а трети опитваха да се отскубнат от ръцете на върколиците.

— Влизайте в хотела — нареди тя.

— Камила, те ще ни изгорят — каза един вампир. — Виж ги. Виж какво става.

Тя погледна Магнус и той разбра. Оставяше този въпрос на него.

— Влизайте — повтори Камила. — Това не е молба.

През следващите няколко часа всички вампири в Ню Йорк — без значение от състоянието, в което се намираха — се появиха на стълбите пред „Дюмон“. Облегната на вратата, за да се задържи на

крака, Камила им нареждаше да влязат вътре и те минаваха през фалангата от върколаци с бухалки и вериги. Почти на зазоряване пристигнаха и последните групи.

Линкълн дойде по същото време.

— Някои липсват — каза Камила, когато той слезе от колата си.

— Мъртви са — отвърна Линкълн. — Трябва да благодариш на Магнус, че не умряха и други.

Камила кимна, влезе в хотела и затвори вратите.

— Ами сега? — попита Линкълн.

— Не можеш да ги излекуваш без тяхно съгласие, но можеш да изчакаш ефектът да отmine. Ще останат заключени тук, докато не се изчистят — каза Магнус.

— Ами ако не се получи?

Магнус погледна към порутената фасада на „Дюмон“ и забеляза, че някой е сменил буквата „н“ с „р“. „Дюмор“^[2]. Хотелът на мъртвите.

— Ще видим — каза той.

Магнус поддържа „Дюмон“ запечатан три дни. Идваше по няколко пъти на ден, а върколаците денонощно обикаляха около сградата, за да се уверят, че никой не излиза. На третия ден, точно след залез, Магнус вдигна защитата на предната врата и влезе, като отново я запечата след себе си.

Явно в хотела беше въведена някаква организация. Вампирите, които не бяха засегнати от наркотиците, се бяха разположили из фойето, на стълбището и по балконите и предимно спяха. Върколаците не им позволяваха да излизат.

Заедно с Линкълн, Магнус отново пое по пътя, който бе изминал преди петдесет години — към балната зала на „Дюмон“. Вратите и сега бяха залостени, но с верига.

— Ще взема резача от микробуса — каза Линкълн.

Изпод вратата се процеждаше отвратителна миризма.

Моля те — помисли си Магнус. — Нека там няма нищо.

Разбира се, балната зала нямаше да е празна. Беше глупаво да си пожелава събитията от последните три дни никога да не са се случвали. Защото всъщност нямаше нищо по-лошо от това, да видиш падението на онзи, когото си обичал. Донякъде е по-лошо дори от загубата на любовта, защото хвърля съмнение върху всичко и прави миналото горчиво и объркано.

Върколакът се върна с резачи, срязва веригата и тя се стовари с трясък на пода. Неколцина от незаразените вампири се събраха зад върколаците да гледат.

Магнус отвори вратата.

Белият мрамор на залата беше нацепен. Наистина ли точно тук преди петдесет години Олдъс бе отворил портал към Бездната?

Вампирите бяха пръснати из цялата зала, към трийсетина души. Това бяха болните и изглежда, всички страдаха ужасно. Само миризмата беше достатъчна да задуши всеки и върколаците бързо запушиха носове с длани.

Вампирите не направиха опит да помръднат и едва неколцина вдигнаха глави, за да видят какво става. Магнус пристъпи към тях, като се взираше в лицата им. Видя Доли близо до центъра на залата. Не помръдваше. Откри Камила просната зад една дълга завеса в дъното — и тя като останалите беше обградена от няколко отблъскващи локви повърната кръв.

Очите ѝ бяха отворени.

— Искам да стана — каза тя. — Помогни ми, Магнус. Помогни ми да вървя. Трябва да изглеждам силна.

Гласът ѝ беше непоколебим, макар че нямаше сили да се изправи сама. Магнус се наведе и я вдигна на крака, после я прихвана и тя запристъпва покрай сгърчените членове на своя клан с цялото достойнство, което успя да събере. Излязоха от залата и Магнус отново запечата вратите.

— Горещо — рече тя. — Искам да ида горе.

Той усещаше какво усилие ѝ коства всяка стъпка и на моменти почти я носеше.

— Помниш ли? — попита Камила. — Старият Олдъс отвори портала тук... помниш ли? Трябваше да те предупредя какво прави.

— Помня.

— Дори мунданите разбраха, че трябва да стоят далече от това място и да го оставят да гние. Не ми е приятно, че някои от децата ми живеят на такива порутени места, но те са тъмни. Безопасни.

Беше ѝ твърде трудно да говори и върви едновременно, затова замълча и се облегна на гърдите му. Стигнаха до горния етаж, застанаха до парапета и погледнаха към порутеното фойе.

— И на двамата ни не е минало, нали? — попита тя. — За мен никога не е имало друг — само ти. И за теб ли е същото?

— Камила...

— Знам, че не можем да се върнем назад. Знам. Само ми кажи, че никога не е имало друга като мен.

Всъщност беше имало много други. И макар че така и не срещна някоя като нея, бе изпитал повече любов — поне от своя страна. Все пак в този въпрос се съдържаха сто години съмнения и Магнус си помисли, че може би не само той се е измъчвал.

— Не — отвърна. — Нямах друга като теб.

Това сякаш й даде сили.

— Не трябваше да става така — каза тя. — Имаше един клуб в центъра, където няколко мундани обичаха да бъдат хапани. Вземаха наркотици. Тези неща са много силни. Веднага техващат. Дадох ми да пия от инфектираната кръв като подарък. Не знаех каква е — знам само как ми подейства. Нямах представа, че сме способни на подобно пристрастяване. Никой нямаше представа.

Магнус погледна към овъгления таван. Стари рани. Наистина, нищо никога не минава съвсем.

— Аз ще... аз ще се оправя — рече Камила. — Това няма да се повтори. Имаш думата ми.

— Не мен трябва да убедиш.

— Кажи на претора — отвърна тя. — Кажи на ловците на сенки, ако трябва. Това няма да се случи отново. По-скоро ще умра, отколкото да го позволя.

— Може би е най-добре да говориш с Линкълн.

— Тогава ще говоря с него.

Отново беше наметнала царствената мантия на раменете си. Въпреки всичко, тя още беше Камила Белкор.

— Сега си тръгвай — каза тя. — Това вече не те засяга.

Магнус се поколеба за миг. Нещо, някаква частица от него, искаше да остане, но се усети, че вече слиза по стъпалата.

— Магнус — извика Камила.

Той се обгърна.

— Благодаря ти, че ме излъга. Винаги си бил мил. Аз — никога. Затова не се получи, нали?

Той не отговори, обърна се и продължи по стълбите. Насреща му вървеше Рафаел Сантяго.

— Съжалявам — каза Рафаел.

— Къде беше?

— Когато видях какво става, исках да ги спра. Камила се опита да ме накара да пия от кръвта. Искаше всичките ѝ приближени да участват в това. Тя беше болна. Виждах съм подобно нещо и преди и знам как свършва. Затова си тръгнах. Върнах се, когато мускалът с пръстта от гроба ми беше счупен.

— Не видях да влизаш в хотела — каза Магнус.

— Минах през един счупен прозорец в мазето. Реших, че ще е най-добре да се скрия за малко. Грижех се за болните. Беше много неприятно, но...

Вдигна глава и погледна над рамото на Магнус към Камила.

— Трябва да вървя. Имаме много работа. Тръгвай си, Магнус. Нямах място тук.

Рафаел винаги бе успявал да го разчете прекалено добре.

Магнус взе решението в таксито към дома си. Щом се прибра, започна приготовленията без колебание — събра необходимото. Трябваше да е много внимателен и да запише всичко.

После се обади на Катарина. Пийна малко вино, докато я чакаше.

Катарина беше вероятно най-добрият му и най-доверен приятел, ако изключим Рейгнър (а и техните отношения бяха на приливи и отливи). По време на двугодишното си пътуване Магнус се беше обаждал и писал единствено на нея и все пак още не я бе известил, че се е прибрал.

— Наистина ли? — каза тя, когато той отвори вратата. — Две години, връщаш се и не се обаждаш цели две седмици? А после: „Ела, имам нужда от теб“. Дори не ми каза, че си се прибрал, Магнус.

— Е, прибрах се — рече той и я дари с една от най-пленителните си усмивки, поне според него.

Тя му коства известни усилия, но се надяваше да е изглеждала искрена.

— Не ми пробутвай тази усмивка, не съм някоя от любовниците ти, Магнус. Аз съм ти приятел. От нас се очаква да си поръчаме пица, а не да се държим непристойно.

— Непристойно ли? Но аз...

— Стига. — Тя вирна показалец. — Сериозна съм. Замалко да не дойда, но звучеше толкова жално по телефона, че ми домиля.

Магнус се вгледа в пъстрата ѝ като дъга тениска и червения гащеризон. И двете не пасваха особено на синята ѝ кожа. От контраста чак го заболяха очите, но реши да не коментира облеклото ѝ. Червеният гащеризон сега много се носеше, само че повечето хора не бяха сини. Повечето хора не бяха дъга сами по себе си.

— Защо ме гледаш така? Сериозно, Магнус...

— Нека ти обясня. После ми викай колкото искаш.

И той ѝ обясни. А тя го изслуша. Катарина беше грижовна и добър слушател.

— Не ме бива особено в заклинанията за памет — каза тя и поклати глава. — Аз съм лечител. Те са по твоята специалност. Ами ако объркам нещо...

— Няма.

— Но може.

— Вярвам ти. Ела.

Той ѝ подаде сгънато листче, на което беше записал всяка своя среща с Камила в Ню Йорк. Всичките през целия двайсети век трябваше да бъдат изличени до една.

— Знаеш, че има причина да помним — каза меко Катарина.

— Да, но е по-лесно, когато животът ти има срок на годност.

— За нас може би е дори по-важно.

— Обичах я — каза той. — Не мога да понеса видяното.

— Магнус...

— Направи го ти или сам ще опитам.

Катарина въздъхна и кимна. Взира се известно време в листчето, после притисна леко длани към слепоочията на Магнус и рече:

— Късметлия си, че ме имаш, да знаеш.

— Знам.

Пет минути по-късно той с объркване установи, че Катарина седи до него на канапето.

— Катарина? Какво...

— Заспал си — рече тя. — Оставил си вратата отворена и влязох. Трябва да заключваш. Този град е пълен с откачалки. Може и да си магьосник, но това не означава, че няма да ти откраднат стереоуредбата.

— Обикновено заключвам — каза Магнус и разтърка очи. — Дори не съм усетил, че заспивам. Как разбра, че съм...

— Обади ми се и каза, че си се прибрал и искаш да идем за пица.

— Така ли? Колко е часът?

— Точно време за пица — отвърна тя.

— И съм ти се обадил?

— Аха. — Катарина стана от канапето и му подаде ръка да се изправи. — Върнал си се преди две седмици, а ми се обади едва тази нощ — така че си загазил. По телефона ми се стори разкаян, но не достатъчно. Ще трябва още да ми се подмазваш.

— Знам. Съжалявам. Аз бях...

Затърси думи. Какво беше правил през последните две седмици? Работи. Обажда се на клиенти. Танцува с красиви непознати. Имаше и още нещо, но не можеше да си спомни какво. Няма значение.

— Пица — повтори Катарина и го издърпа от канапето.

— Пица. Разбира се. Звучи добре.

— Хей — рече тя, докато той заключваше вратата. — Да си виждал Камила наскоро?

— Камила ли? Не съм я виждал поне от... осемдесет години? Някъде там? Защо питаш за нея?

— Просто така — отвърна Катарина. — Не знам как ми хрумна. Между другото, ти ще плащаш.

[1] Дейвид Берковиц е един от най-прочутите серийни убийци в САЩ. В периода 1976–1977 г. извършва осем престрелки, убива шестима души и ранява седем, като престъпленията му добиват широка публичност. Твърди, че изпълнява заповедите на демон, вселил се в кучето на съседа му Сам, откъдето идва и прякорът Сина на Сам. Понастоящем излежава доживотна присъда. — Б.р. ↑

[2] Du mort (фр.) — на мъртвите. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.